

Pasaullnēs fantastiķos Aukso fondas

Michael Moorcock

AMŽINYBĒS RITUALAI

Michael Moorcock AMŽINYBĒS RITUALAI

Mokslinis fantastinis romanas ir
apsakymai

Beribėse erdvėlaikio kontinuumo gelmėse skrieja daugybė Žemių, labiau ar mažiau panašių viena į kitą. XXI amžiaus pradžioje mokslininkams pavyksta aptikti bent 16 tokių, alternatyvių mūsų gimtajai, planetų. Tačiau netrukus atradimo džiaugsmą užtemdo Žemės-16 sproginimas - visiškas jos sunaikinimas. Dar po kiek laiko suvokiama, jog tai nežinia iš kur atsibasčiusių N-legionų darbas. Bet nelaimė viena nevaikšto: greitai paaiškėja, kad šių N-legionų tikslas - sunaikinti visas likusias Žemes...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
245 tomas, Serija įkurta 1990 m.

Michael Moorcock - RITUALS OF INFINITY
London, Pan books, 1970

Copyright © by Michael Moorcock, 1967.

Cover art copyright © by Boris Vallejo, 1994

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2002
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Turinys

Michael Moorcock
AMŽINYBĖS RITUALAI

Harlan Ellison
PABĖGIMAS I ŽVAIGŽDES

Harlan Ellison
REGĖJIMAS

Michael Moorcock

AMŽINYBĖS RITUALAI

*Kai galiausiai išmuš pasaulio pabai-
gos valanda, Ir prasidės kiekvieno su-
tvėrimo apsivalymo metas, Tai visa,
kas yra aplink, iš rojus pragaru pa-
virs.*

**Kristoferis Marlo "Daktaras
Faustas"**

PROLOGAS

...Jos taip ir liko glūdėti ten, anapus erdvės bei laiko ribų, kiekviena įkalinta savo orbitoje, kiekviena, kaip ir visos kitos, vadinama "Žeme".

Penkiolika rutulių, penkiolika energijos krešulių, apdovanotų vienu vardu. Taip, kadaise šios planetos veikiausiai atrodė vienodos, bet dabar buvo visiškai skirtingos. Viena - kone perdėm dykuma bei vandenynas ir keli milžiniškų bjaurių medžių miškai šiauriniame pusrutulyje, kita, tamsaus obsidiano planeta, tarsi paskendusį amžinose sutemose, trečia panėšėjo į margaspalvio

krištolo korius, o ketvirtai teliko vienintelis kontinentas, žiedu juosiantis gigantišką lagūną. Laiko žūtis duženos, vis rečiau gyvenamos, apleistos ir merdinčios; negausiai jose įsikūrusios protingos būtybės nė neįtarė apie pražūtį, artėjančią jų link.

Tie pasauliai egzistavo savotiškame poerdviniame šulinyje, papildančiame globalinių eksperimentų seriją...

1. DIDŽIOJI AMERIKOS DYKUMA

Anot profesoriaus Faustafo kodo, šis pasaulis vadinosi Žemė-3. Gi pats profesorius vairavo savo ugnies raudonumo "Biuiką" - ryškią dėmę dulkėtame plente, kertančiame sausu deimantiniu spindesiu tviskančią dykumą, - rūpestingai prilaikydamas vairą nelyginant škunos kapitonas, ieškantis kelio tarp išdavikiškų seklumų.

Abipus kelio plytėjo dykuma, milžiniška, negyvenama, laukinė ir nebyli, svilinama saulės, kybančios metalo žydrumo dangaus zenite. Šioje alternatyvioje Žemėje tiek ir tebuvo - dykuma bei vandenynas, vienas antro tąsa.

Patogiai išsipleikęs ant abiejų priešakinių sėdy-

nių, profesorius sau panosė į švilpavo kažkokią dainelę. Saulė žvilgėjo prakaito lašeliuose, nusėjusiose raudonai įdeguojančiame veide, atsispindėjo nuo polaroidinių akinių linzių, tviskėjo "Biuiko" detalėse, dar nespėjusiose apsiblausti nuo dykumos dulkių. Variklis riaumojo it žvėris, o profesorius Faustafas ramiai niūniavo į taktą.

Jis vilkėjo havajietiškus marškinėlius ir aukso spalvos paplūdimio šortus, avėjo sandalus, o jo galvą vainikavo beisbolininko kepuraitė. Faustafas svėrė kone dvidešimt stounų, o jo ūgis siekė pusseptintos pėdos. Stambus vyriškis. Nors profesorius įdėmiai stebėjo kelią, jo kūnas buvo visiškai atsipalaidavęs, smegenys ilsėjosi. Šioje planetoje - kaip ir dešimtyje suvirš kitų - jis jautėsi kaip namie. Žinia, šios Žemės ekologija neskatino žmogiškosios gyvybės klestėjimo. Nieko nepadarysi. Žmogiškąją gyvybę čia ir visuose kituose pasauliuose, išskyrus du, palaikė profesorius Faustafas ir jo komanda. Didžiulė atsakomybė. Profesorius nešė šią našą su jam įprastu šaltakraujiškumu.

Didžiosios Amerikos sostinė, Los Andželas, liko už dviejų valandų kelio, o jis keliavo į San Franciską, kur įsikūrė jo būstinė. Tą miestą profesorius pasieks rytojaus dieną, o šiandien ketino ap-

sistoti pakelės motelyje, pernaktoti ir vėl išvykti ankstų rytą.

Žvelgdamas į priekį, Faustafas netikėtai šalikelėje pastebėjo žmogaus figūrėlę. Privažiavęs arčiau pamatė, jog ten mergina, vilkinti tiktai maudymosi kostiumėlį. Ji mojo ranka, prašydama sustoti. Jis taip ir padarė. Mergina buvo dailutė, rudaplaukė, su ilgais tiesiais plaukais, žavia smaila strazdanota nosyte ir stambia geidulinga burna.

Profesorius sustabdė mašiną greta merginos.

- Kokios problemos?

- Sunkvežimio vairuotojas žadėjo pavėžėti mane iki Frisko, o kai atsisakiau pasismaginti su juo tarp kaktusų, liepė nešdintis lauk, - jos balsas skambėjo švelniai ir šiek tiek ironiškai.

- Negi jis nesuprato, kad jūs galėjot numirti belaukdama, kol čia pravažiuos kas nors dar?

- Gal jis šito ir norėjo. Mat labai jau nusiminė.

- Sėskit. - Faustafui patiko daugelis jaunų moterų, bet rudaplaukės atrodė itin patrauklios. Kai ji įsitaisė gretimoje keleivio sėdynėje, jo alsavimas mažumą padažnėjo. Profesorius įdėmiai ją apžiūrėjo - mergina šiek tiek surimtėjo, bet nieko nepasakė.

- Aš vardu Nensė Hant, - po minutėlės prisi-

statė jina. - Esu iš Los Andželo.

- Profesorius Faustafas. Gyvenu Friske.

- Profesorius? Nepanašus. Sakyčiau, veikiau jau verslininkas, o gal netgi dailininkas.

- Apgailestauju, bet turiu prisipažinti, jog esu tik fizikas - visų galų fizikas, taip sakant. - Jis nušypsojo, ir mergina atsakė tuo pačiu. Jos žvilgsnis sušvelnėjo. Kaip ir daugumas moterų, ji jau pasidavė vyriškam Faustafo žavesiui. Pačiam profesoriui tai atrodė visai natūralu, ir jis niekada nesusimąstė, kodėl jam taip sekasi meilėje. Galbūt moteris traukė būtent jo sugebėjimas be pašalinių klausimų džiaugtis pačia meile. Geraširdiška prigimtis, nuoširdi pagarba visiems kūniškiems malonumams ir nereiklus charakteris - štai Faustafo sėkmės pagrindas. Kad ir ką veikė - valgė, gėrė, rūkė, mylėjosi, kalbėjo, išradinėjo, padėjo žmonėms ar teikė jiems kokį nors pasitenkinimą, - Faustafas viską darė taip betarpiškai, taip laisvai, kad stačiai negalėjo neatrodyti patrauklus.

- Ką jūs ketinate veikti Friske, Nense? - pasiteiravo jis.

- O, aš paprasčiausiai panorau pakeliauti. Buvau vakarėlyje prie baseino, jis man įkyrėjo, išėjau gatvėn ir pamačiau privažiuojant sunkve-

žimį, sustabdžiau ir paklausiau vairuotojo, kur jis važiuoja. Vairuotojas pasakė: „Į Friską“, štai aš ir nusprendžiau važiuoti į Friską.

Faustafas prunkštelėjo.

- Jūs impulsyvi. Man patinka.

- Mano draugužis mane vadino niūria, o ne impulsyvia, - mergina nusišypsojo.

- Jūsų draugužis?

- Taip, mano eksdraugužis, nuo šiandienos ryto, reik manyti. Jis pabudo, atsisėdo lovoje ir pareiškė: „Jeigu tu už manęs netekėsi, Nense, aš tučtuojau išeisiu“. Tekėti už jo aš nenorėjau, ką ir pasakiau. Jis išėjo. - Ji nusijuokė. - Šaunus buvo vaikas.

Kelias vedė per bevaisę dykumą. Aišku, šnekučiuodamiesi Faustafas ir Nensė slinko vis arčiau vienas kito, kol galiausiai profesorius viena ranka apglėbė merginos pečius, o kiek vėliau pabučiavo.

Po pusiaudienio jiedu abu atsipalaidavo ir be žodžių mėgavosi kits kito draugija.

Šokinėjantis spidometras, padangų žviegės, išmetamų dujų šūviai, vibruojanti šasi, tvankumas, smėlis, čaižantis priekinį stiklą, ir milžiniška geltona saulė įkaitusiam mėly. Plati tviskanti dy-

kuma driekėsi per šimtus kilometrų visomis kryptimis, ir jos monotoniją trikdė tik kelios degalų pildymo stotys bei moteliai, išbarstę palei negausias autostradas, atsitiktinius plokščiakalnius bei kaktusus. Tiktai Angelų miestas įsikūrė dykumos centre, vidinėje šalies dalyje. Visi kiti - San Franciskas, Niu Orleanas, Sent Luisas, Santa Fe, Džeksonvilis, Hjustonas ir Feniksas - išsidėstė pakrantėje. Atvykėlis iš kitos Žemės neatpažintų kontinento kontūrų.

Profesorius Faustafas, be žodžių niūniuodamas sau panosėj ir sukiodamas vairą, mikliai laviravo tarp plento duobių ir aukštesnių smėlio kauburių. Jo dainą ir ramybę nutraukė čaižus zumerio signalas. Jis dirstelėjo į merginą ir, gūžtelėjęs pečiais, apsisprendė. Atvėrė daiktadėžę ir užčiuopė slaptą siųstuvą. Pasigirdo balsas, itin atkaklus, bet kol kas dar santūrus.

- Friskas kviečia profesorių F. Friskas kviečia profesorių F.

- Profesorius F klauso, - atsiliepė Faustafas, žvelgdamas tiesiai priešais save ir nežymiai spausdamas akseleratorių.

Nensė suraukė antakius.

- Kas gi čia? - pasiteiravo ji.

- Viso labo tik asmeninė racija. Šitaip aš palai-
kau ryšį su savo kontora, - paaiškino jis ir ramiai
pakartojo: - Profesorius F klauso. Padėtis C. -
Faustafas perspėjo bazę, jog greta jo kažkas yra.

- Supratau. Du pranešimai. Netrukus Ž-15 nu-
matoma N.M. padėtis - tinklo rajonuose 33, 34,
41, 42, 49, 50. Ž-15 atstovai prašo pagalbos.
Kontaktui siūlo pasinaudoti I-efektu.

- Taip prastai?

- Pasak jų, taip.

- Okei. Darykit viską kaip įmanydami sparčiau.
Jūs sakėt - du pranešimai.

- Mes aptikome tunelį - ar jo pėdsakus. Ne
mūsų. Matyt N-legiono agento. Beje, jis kažkur
jūsų sektoriuje. Manding, jums turėtų būti įdo-
mu.

Ūmai Faustafas sunerimęs dirstelėjo į Nensę.

- Dėkoju, - pratarė jis. - Į Friską atvyksiu rytoj.
Informuokite mane apie visas kritines situacijas.

- Okei, profesoriau, išsijungiu.

Faustafas vėl kyštelėjo ranką daiktadėžėn ir
spustelėjo jungiklį.

Nensė šyptelėjo.

- Oho! Jeigu jūs, fizikai, visuomet kalbatės tokiu

būdu, tai aš džiaugiuos, jog mokykloj nesimokiau nieko, išskyrus esperanto.

Faustafas žinojo privalęs ją įtarti, bet niekaip neįstengė patikėti, kad Nensė galėtų būti pavojinga.

Jo kontora Friske nesinaudojo racija be didelio reikalo. Jie pranešė, kad penkioliktai - t.y. paskutinei - alternatyviai Žemei gresia Nestabilios Materijos Padėtis - vadinasi, ir visiško planetos sunaikinimo pavojus. Paprastai jo komandos nariai ir patys pajėgė įveikti N.M.P. Bet šįsyk jiems reikalinga pagalba - taigi, reikalai itin prasti. Vėliau Faustafui reikės kur nors palikti merginą ir pasinaudoti įtaisu, šiuo metu gulinčiu automobilio bagažinėje, - vadinamuoju invokeriu, įrenginiu, įgalinančiu užmegzti ryšį su organizacijos nariais per poerdvinius lygius, tad profesorius galės pasikalbėti su jais betarpiškai ir tiksliai sužinoti, kas gi nutiko Žemėje-15. Antroji pranešimo dalis susijusi su priešais - paslaptiniais N-legionais, kurie, Faustafo manymu, visur, kur tik pasirodydavo, stengdavosi sukelti N.M. padėtį. N-legiono agentai ar agentas jau čia, šioje Žemėje, ir seka jį. Štai kodėl profesorius privalo įtartinėti Nensę Hant ir būti atsargus. Jos pasirodymas šalikelėje atrodė keistas, nors jis buvo li-

nkęs patikėti merginos žodžiais.

Ji vėl nusišypsojo, ištraukė iš vairuotojo marškinų kišenės cigaretes bei žiebtuvėlį, įkišo cigaretę jam į burną ir įžiebė liepsnelę, tad Faustafui beliko tik pasilenkti jos link.

Vakarop, kai saulė jau pradėjo dažyti dangų beprotiškomis spalvomis, pasirodė motelio užtvara. Iškaba skelbė:

LA PLEJ BONAN MOTELON

Nagejo - Muziko - Amuzoj.

Tolėliau jie įstengė įžiūrėti motelio pastatus ir kitą iškabą:

PLUVATA MORGAI

Bonvolu esti kunni.

Faustafas gana laisvai skaitė esperanto kalba. Ši kalba buvo oficiali, nors kasdieniniame gyvenime ja naudojosi nedaugelis. Iškabos jam siūlė geriausią motelį, baseiną, muziką bei pramogas. Motelis, ne be humoro pavadintas "Rytojaus Lietumi", kvietė pasinaudoti svetingumu.

Išsyk už užtvaros jie pasuko į kelią, vedantį link automobilių stovėjimo aikštelės. Tenai tento šešėlyje stovėjo viso labo dvi mašinos. Viena - juodas fordas "tanderbedas", kita - baltas angliškas "MG". Vos tik jiedu išlipo iš mašinos, priešais iš-

dygo simpatiška mergina, pasidabinusi išpūstu it balerinos sijonėliu - be abejo, uniforminiu - ir kepuraite su snapeliu. Faustafas nelyginant milžinas sustojo greta ir pamerkė jai akį. Akinius nuo saulės jis įsimetė į kišenę ir geltona nosine nusišluostė nuo kaktos prakaitą.

- Kambarių turite? - paklausė profesorius.

- Be abejo, - mergina nusišypsojo ir nužvelgė atvykėlius. - Kiek?

- Vieną dvivietį arba du vienviečius - mums tas pats, - atsakė jis.

- Nesu tikra, kad atrasime jūsų ūgiui tinkamą lovą, mister.

- Aš susiriesiu į kamuolėlį, - nusijuokė Faustafas. - Nesirūpinkit. Mašinoje palikau šiokus tokius daiktus. Jeigu ją uždarysiu ir užrakinsiu, jie bus saugūs?

- Visi vagys, besišlaistantys mūsų apylinkėse - kojotai, - atsakė mergina, - bet netrukus ir jie išmoks vairuoti mašinas - kai tik supras, kad daugiau čia nėra ką vogti.

- Ką, tokie prasti popieriai?

- O kada jie būna geri?.....

Pastabos

- 1) Egzistencijos prasmė (pranc.)
- 2) Baltoji karštinė (lot.).
- 3) Antrasis Modelis - užuomina į Ph.Dick'o apsakymą išspausdintą antologijoje "Balsas tyruose" (PFAF-10)
- 4) Karlas Gustavas Jungas (1875-1961) - psichologas ir filosofas, Froido mokinys. Vadinamosios "archetipų teorijos" autorius